

rende Kirkeforfatning, der kun bør for-
 andres ved en saadan den hele kirkelige Ord-
 ning omfattende Lov, som Grundloven Art. 80
 har bebudet. Dette er saa meget mere indly-
 sende som Spørgsmaalet om Tilladeligheden af
 det blot borgerlige Hgteffab fremkalder andre
 Spørgsmaal, der netop gribe dybt ind i det,
 der af alle maa erkjendes som Noget, der i
 højeste Grad berører Kirkens inderste Væsen,
 navnlig, om den ikke maatte være berettiget til
 at udelukke de Medlemmer, der benyttede den
 borgerlige Lovs Tilladelse til slikt Hgteffab.
 Til et saadant Spørgsmaal vilde der blive
 foretaget Anledning, hvis den Paagjældende til-
 lige havde benyttet sig af den Tilladelse § 9
 (der og taler om Hgteffab med Jøder) og § 10
 giver til at vedtage Børnenes Udelukkelse fra
 Daab og christelig Opdragelse; thi, hvor mildt
 man end maatte see sig istand til at forklare
 de stærke Ord, Betsjendelsens Art. 9 indeholder
 om Daabs Fornødenhed til Salighed, saa kan
 det dog ikke omtvivles, at det er en Fornæg-
 telse af det, der, efter denne Kirkens symbolske
 Bog, er christelig Grundlov, naar Forældre
 vedtage, at deres Børn ikke ved Daaben skulle
 indlemmes i det christelige Samfund, for ikke
 at tale om, at de ei heller skulle deelagtiggjøres
 i christelig Undervisning, men tværtimod an-
 vises til at forfaste Christendommen. Dog,
 her er ikke blot Tale om at beholde dem i sit
 Samfund, der saa aabenbar gjøre Brud paa
 dens Love, men der skal endog være Tvang
 for Præsten til at give den kirkelige Velsignelse
 til Hgteffaber, der indgaaes under saadanne
 Vilkaar. Det ligger baade i den rigtige For-
 tolkning af Udkastets § 8, og er tillige tydeligt
 udtalt i Folkethinget, at Brudfolkene, uagtet
 de, naar de høre til forskjellige Religionsfam-
 fund, ere berettigede til at benytte blot borger-
 lig Velselse, tillige ere berettigede til, hvis
 de ønske det, at forlange kirkelig Velselse,
 og det efter Behag hos Brudgommens eller
 hos Brudens Præst eller maaskee hos begge,
 og at da vedkommende Præst maa være plig-
 tig til at forrette Velselsen, Noget, der endog
 maa være gjældende med Hensyn til Hgteff-
 skaber, der indgaaes imellem en Lutheraner og
 en Jøde. Dette er vistnok Noget, som mangen
 retsindig Præst ikke vil kunne føre over sin

Samvittighed, saa at han, hvis Staten vilde
 holde over sit Bud, kunde komme i den Nød-
 vendighed at nedlægge sit Kald. Man kan ei
 med Føie paaberaabe sig, at Folketirkens Præs-
 ter allerede nu ere forpligtede til at indvie
 Hgteffaber mellem Medlemmer af denne Kirke
 og Personer, der ere udenfor samme, forsaavidt
 saadanne Hgteffaber tilstedes, navnlig endog med
 Jøder. Foruden at der ved en tilkommende
 Ordning af Kirkens Forfatning vil kunne blive
 Spørgsmaal om en Lempning heri, vilde den
 hidtilværende Forpligtelse ganske væsentligt for-
 andre sin Natur ved den foreslaaede nye Lov.
 Nu er det, med Undtagelse af Hgteffab mel-
 lem et Medlem af den lutheriske og af den re-
 formeerte Kirke, altid Betingelse, at alle de
 Børn, der fødes i Hgteffabet, opdrages i
 Folketirken, og der synes derfor ikke at kunne
 være nogen væsentlig Betænkelse ved at
 forrette Velselsen. Da der første Gang her
 i Riget blev meddeelt Tilladelse til Hgteff-
 skaber mellem en Jøde og en Christen (Res-
 script af 14de December 1798), skeete dette
 ikke heller uden i Overensstemmelse med en
 af Bissop Valle afgiven Betænkning, vistnok
 den meest gjældende kirkelige Autoritet for den
 Deel af den daværende Geistlighed, som var
 bleven Kirkens Være meest tro. Men nu skulde
 jo Velselsen kunne fordres under den modsatte
 Betingelse, og deri ligger der Stof til Sam-
 vittigheds-Tvivl af en ganske anden Betyd-
 ning end det, som Noget kunde have fundet
 under den hidtilværende Tingenes Orden.
 Hvis den logivende Magt for Tiden og uden
 at have forvirket sig om Geistlighedens og
 Menighedernes Stemning for Sagen, ja, man
 kan gjerne sige, efter at have faaet Bished
 for det Modsatte, vilde gaae ind paa en Be-
 stemmelse som den, der indeholdes i Ud-
 kastets § 8, saa vilde det være et uden
 Tvivl enestaaende Exempel paa Religions-
 tvang, udøvet i Religionsfrihedens Navn.
 Seer man hen til de øvrige Troesksamfund, som
 Udkastet sætter ved Siden af Folketirken, saa
 møder der ikke ringere Betænkelse ved de
 foreslaaede Lovbestemmelser. Disse Samfund
 erkjende ingenlunde ubetinget de Hgteffaber
 for tilladelige, som de efter Udkastet skulde være
 forpligtede til at taale, ja endog ved deres